

Arrest

nr. 141 947 van 26 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X, X en X, op 25 juni 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 mei 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat L. CRUTZEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 6 juni 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 13 mei 2013 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 29 mei 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"[...] in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen beroepen zich op psychologische problemen van verzoekster, met name de post-traumatische stress stoornis naar aanleiding van wat haar en haar familie zou overkomen zijn in haar thuisland. Ter ondersteuning legt verzoekster attesten voor die ze ook al voorgelegd had bij haar verzoek tot verblijf om medische redenen dat werd afgewezen op 15.04.2013. Wij kunnen de voorgelegde stukken van Infocouple niet aanvaarden als een buitengewone omstandigheid dat betrokkenen ervan weerhoudt om de aanvraag in Rusland in te dienen. In het attest van Intercouple van 04.04.2011 wordt de aandacht er trouwens op gevestigd dat haar angsten, die terug te voeren zijn tot het overlijden van haar vader in een ongeluk, versterkt worden door haar onzekere situatie in België en door het feit dat ze afgesneden is van haar land en haar familie. Ook toont ze niet aan dat ze geen therapie in Rusland kan volgen.

Ze beroepen zich ook op het feit dat hun kinderen hier naar school gaan en hun schooljaar onderbroken zou worden in geval van terugkeer. Ze tonen echter niet aan dat zij niet in Rusland naar school kunnen gaan. De dochter, M., is epileptisch en haar school heeft voor haar de overplaatsing gevraagd naar kleinschalig onderwijs. Om aan te tonen dat zo een onderwijs niet te vinden is in Rusland verwijzen ze naar informatie van I.O.M waaruit blijkt dat er 106 scholen zijn voor 60 000 kinderen. Uit deze informatie blijkt echter niet dat epileptische kinderen in Rusland niet naar school kunnen gaan. We aanvaarden deze argumenten niet als een buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie, met name dat zij sinds 2007 in België verblijven, eerst in asielpprocedure, vervolgens in procedure 9ter, werkbereid zijn, kennis van het Nederlands en Frans hebben, duurzame sociale bindingen hebben, werkbereid zijn, behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over het voorwerp van huidig beroep

In de aanhef van hun verzoekschrift vragen verzoekers de nietigverklaring van zowel de niet-ontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 13 mei 2013 als een bevel om het grondgebied te verlaten. Een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd evenwel niet gevoegd bij het verzoekschrift en in een bijkomend schrijven van verzoekers aan de Raad deelden zij ook mee dat er hen geen bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend samen met de aangevochten niet-ontvankelijkheidsbeslissing. Aldus dient te worden aangenomen dat huidig beroep enkel de beslissing inzake hun verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot voorwerp heeft. Er dient dan ook niet langer te worden ingegaan op de door verweerder in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het beroep in zoverre dit ook zou zijn gericht tegen een bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het vertrouwensbeginsel en van het rechtzekerheidsbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

"Eerste onderdeel.

De bestreden beslissing stelt: "De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980".

In de bestreden beslissing wordt akte genomen van de aangevoerde "integratie", waarvan de echtheid niet wordt betwijfeld. De bestreden beslissing overweegt dat geen rekening kan gehouden worden met elementen van integratie en verblijf aangezien die enkel betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag.

Ten onrechte. Buitengewone omstandigheden zijn alle elementen die het voor een vreemdeling onmogelijk, minstens zeer moeilijk maken, om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Deze omstandigheden kunnen perfect afgeleid worden uit de integratie van verzoekers in België.

Nergens kan de voorwaarde uit afgeleid worden dat geen rekening mag gehouden worden met integratie, talenkennis, sociale contacten,... indien deze ontstaan zijn uit illegaal verblijf. Integendeel. Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 29 oktober 2007. Verzoekers wensen te verwijzen naar een arrest van de RvV van 29 oktober 2007 waarin deze raad stelde dat de DVZ onterecht geen rekening hield met de volledige verblijfsduur en integratie van de verzoeker. In die zaak gaat het om een Congolese student die eerst 7 jaar wettig in België verbleef in het kader van een studentenstatuut. Nadien verbleef hij nog eens 5 jaar onwettig in België, in afwachting van een beslissing over zijn regularisatieaanvraag. De DVZ hield in zijn beslissing alleen rekening met de integratie en verblijfsduur tijdens de periode van de studies en dus niet tijdens de overige 5 jaar van onwettig verblijf. Hierdoor maakte de DVZ volgens de RvV een manifeste appreciatiefout: de overige jaren (van onwettig verblijf) moesten door de DVZ ook in overweging worden genomen. Met deze rechtspraak geeft de RvV aan dat de DVZ bij een beslissing over een regularisatieaanvraag, rekening moet houden met alle elementen van het dossier, incl. elementen als de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale bindingen met België.

Zelfs indien de staatsecretaris de aanvraag soeverein kan beoordelen op grond van zijn discretionaire bevoegdheid, laat hem dit nog niet toe om een voorwaarde aan de wet toe te voegen door bij wijze van algemene regel te stellen dat met elementen van integratie geen rekening wordt gehouden.

De administratie had kunnen oordelen dat de integratie-elementen en de lokale duurzame verankering in hoofde van verzoekers zoals aangevoerd en gestaafd in de aanvraag, in dit concreet geval niet volstonden, mits de nodig motivering, doch kan niet zonder meer op algemene en stereotype wijze stellen dat integratie niet in aanmerking komt voor regularisatie.

Er wordt niet op concrete wijze gemotiveerd, waarom in voorliggend geval, de integratie-inspanningen niet weerhouden kunnen worden als bijzondere omstandigheid. Hierdoor wordt de motiveringsplicht geschonden.

Tweede onderdeel.

Verzoekers hebben bij schrijven van 6 juni 2012 hun aanvraag voor regularisatie gebaseerd op artikel 9bis VW. Zij hebben oa aangevoerd als buitengewone omstandigheid: langdurige en opeenvolgende procedures. Dit argument staat vermeld onder de gegrondheid van de aanvraag maar voorafgaand daaraan werd gesteld: "De argumenten die worden besproken mbt de gegrondheid van de aanvraag wenst verzoeker tevens aan te voeren voor de ontvankelijkheid van de aanvraag, zie onder II."

Uit de bestreden beslissing blijkt geen motief met betrekking tot de argumenten inzake de langdurige opeenvolgende procedures. In de bestreden beslissing wordt niet aangegeven op grond waarvan de DVZ tot de conclusie komt dat deze ingeroepen elementen niet weerhouden worden als ontvankelijkheidsgrond in de zin van artikel 9bis.

Uit de beslissing blijkt bijgevolg dat met een aantal duidelijke en niet-betwistbare elementen geen rekening is gehouden. De motivering van de bestreden beslissing kan bezwaarlijk afdoende worden genoemd nu de door verzoekers aangehaalde elementen in hun aanvraag geenszins worden beantwoord, (in die zin: R.v.St., nrs. 89.056, 20 juli 2000; 92.645, 25 januari 2001; 103.507, 12 februari 2002; 164.425, 7 november 2006; 166.201, 20 december 2006) temeer de Staatssecretaris een discretionaire bevoegdheid heeft.

De motivering is niet afdoende en schendt bijgevolg artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet”.

3.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekers aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Specifiek ook wat de ingeroepen elementen van integratie betreft, kunnen verzoekers niet voorhouden dat de motivering van de bestreden beslissing hen niet toelaat te begrijpen waarom deze niet in aanmerking worden genomen. In de beslissing wordt immers uitdrukkelijk aangegeven dat deze elementen op zich behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en derhalve het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Het loutere feit dat de motivering op dit punt mogelijk is gesteund op algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, betekent op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Ook wat het aangevoerde element van de opeenvolgende langdurige procedures in België betreft wordt verder duidelijk een motivering voorzien, met name dat het verblijf in België sinds 2007 gedurende eerst de asielpprocedure en vervolgens de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op zich eveneens behoort tot de gegrondheid van de zaak en nog niet vermag de buitengewone omstandigheden aan te tonen. Nu verzoekers erkennen dat zij in hun aanvraag enkel concreet hebben toegelicht waarom dit element rechtvaardigt dat de aanvraag gegrond wordt verklaard, kan ook niet worden ingezien dat enige ruimere motivering zich opdrong.

De Raad besluit dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, dervijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoekers aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt

van de materiële motiveringsplicht en dit het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekers beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

Verzoekers gaan niet akkoord met het gestelde in de bestreden beslissing dat de elementen van integratie in België – met name het verblijf in België sinds 2007, eerst in asielpprocedure en vervolgens in de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de werkbereidheid, de kennis van de Nederlandse en Franse taal en de duurzame sociale bindingen – niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden omdat deze op zich de grond van de zaak betreffen en in het kader van

een onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet dienen te worden onderzocht. Verzoekers betogen dat dergelijke elementen wel degelijk in concrete gevallen, zoals in casu, kunnen verantwoorden dat de aanvraag niet via de reguliere procedure in het land van herkomst kan worden ingediend en dat verweerder door bij wijze van algemene regel te stellen dat geen rekening kan worden gehouden met elementen van integratie in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag, een voorwaarde toevoegt aan de wet.

De Raad merkt in dit verband op dat de ontvankelijkheidsfase in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet erop is gericht na te gaan of de vreemdeling bepaalde omstandigheden kan aantonen die hem beletten zijn verblijfsaanvraag in te dienen via de reguliere procedure, met name vanuit het land van herkomst. Verweerder heeft wat betreft de elementen van integratie zoals aangehaald door verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf vastgesteld dat deze reeds de gegrondheid van de aanvraag betreffen en op zich nog niet verantwoorden waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Er blijkt niet dat verweerder op dit punt niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Deze motivering kan in casu ook niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd. Zo merkt de Raad op dat deze motivering in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoekers geven aan dat verweerder middels zijn motivering op algemene wijze zou uitsluiten dat elementen van integratie buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, terwijl niet kan worden uitgesloten dat uit de elementen die worden aangebracht ter staving van een goede integratie in België in bepaalde gevallen ook kan worden afgeleid dat het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in zijn land van herkomst. Uit de bestreden beslissing volgt evenwel nog niet dat geen enkel element betreffende de integratie van aard kan zijn tevens een buitengewone omstandigheid uit te maken, doch enkel dat de elementen van integratie waarvan melding werd gemaakt in de aanvraag de grond van de aanvraag betreffen en op zich nog niet rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dit standpunt is in casu niet kennelijk onredelijk en aldus *‘ondergraaft’* of overschrijdt verweerder zijn appreciatiebevoegdheid nog niet. De Raad kan in dit verband zo enkel opmerken dat verzoekers in hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet op een begrijpelijke wijze hebben uiteengezet waarom zij van oordeel waren dat hun langdurig verblijf in België of het feit dat zij zich integreerden op enigerlei wijze een belemmering vormde om een beroep te doen op de reguliere procedure. De duur van het verblijf in België en de hierbij opgebouwde elementen van integratie werden in de verblijfsaanvraag zo ook niet opgenomen onder de bespreking van de ingeroepen buitengewone omstandigheden. Verzoekers hebben in hun verblijfsaanvraag onder de hoofding *“ontvankelijkheid van de aanvraag”* weliswaar gesteld dat zij de argumenten die worden besproken met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag tevens wensen aan te voeren voor de ontvankelijkheid, doch een specifieke uiteenzetting waarbij op duidelijke wijze wordt aangegeven op welke wijze deze elementen verzoekers verhinderen de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen ontbreekt. In de situatie waarin louter wordt verwezen naar de argumenten die ten gronde worden ingeroepen zonder enige toelichting over de wijze waarop deze elementen verhinderen dat de verblijfsaanvraag wordt ingediend via de reguliere procedure, kan verweerder in alle redelijkheid vaststellen dat deze elementen behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en in deze fase worden behandeld. Door deze elementen zelf te plaatsen onder de hoofding *“gegrondheid van de aanvraag”* gaven verzoekers in wezen zelf ook aan dat deze veeleer betrekking hebben op de vraag of er reden is om hen te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Van verweerder kon derhalve niet worden verwacht dat hij zou onderzoeken en motiveren waarom een lange verblijfsduur en integratie voor verzoekers geen hinderpaal vormen om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de reguliere procedure. Op dezelfde gronden oordeelt de Raad dat waar verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van de gegrondheid wezen op hun langdurige, opeenvolgende procedures – zonder dat zij evenwel op concrete, begrijpelijke wijze enige toelichting verstrekten waarom dit gegeven hen verhinderde de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen – verweerder kon volstaan met de vaststelling dat deze elementen de grond van de aanvraag betroffen en niet blijkt dat aldus verzoekers zijn verhinderd de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen. Ook hier blijkt geenszins dat het aan verweerder toekwam te onderzoeken en te motiveren waarom deze opeenvolgende en langdurende procedures voor verzoekers geen hinderpaal vormen om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de reguliere procedure. Gelet op hetgeen voorafgaat tonen verzoekers niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt – die wordt

ondersteund door rechtspraak van de Raad van State – foutief of kennelijk onredelijk zou zijn of in strijd zou zijn met de wet. Er kan evenmin worden vastgesteld dat verweerder enige voorwaarde aan de wet zou hebben toegevoegd.

De Raad merkt in dit verband ook nog op dat verweerder als dusdanig geenszins motiveert dat de elementen van integratie niet in rekening worden genomen omdat deze zouden zijn ontstaan tijdens illegaal verblijf. Hij stelt enkel vast dat de door verzoekers aangehaalde elementen van integratie de gegrondheid van de aanvraag betreffen en op zich nog niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze dienen dan ook in het kader van de gegrondheidsfase te worden beoordeeld. Nu dergelijke motivering niet in de bestreden beslissing kan worden gelezen, blijkt ook niet dat verzoekers dienstig kunnen verwijzen naar *“een arrest van de RvV van 29 oktober 2007”*, zonder hierbij bovendien te voorzien in een arrestnummer, teneinde de Raad toe te laten kennis te nemen van het concrete arrest waarop zij doelen. Los van de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben, merkt de Raad ook op dat verzoekers niet aantonen dat de feiten die aan de grondslag liggen van het geciteerde arrest gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak. Dit geldt des te meer nu bijvoorbeeld niet blijkt of het betreffende arrest een onontvankelijkheids- dan wel ongegrondheidsbeslissing betrof, wat een essentieel gegeven betreft.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3. Verzoekers beroepen zich verder op een schending van artikel 8 van het EVRM. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekers nalaten in dit verband ook maar de minste toelichting te verstrekken bij de wijze waarop de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou hebben miskend. Zo duiden zij niet welk privé- of gezinsleven dat onder de bescherming valt van deze verdragsbepaling de bestreden beslissing in het gedrang zou brengen en evenmin op welke gronden dient te worden besloten tot een niet-eerbiediging van of een ongeoorloofde inmenging in dit privé- of gezinsleven. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste toelichting, onontvankelijk.

3.2.4. Ook waar verzoekers een schending van het vertrouwensbeginsel en het rechtzekerheidsbeginsel inroepen, merkt de Raad op dat zij in gebreke blijven toe te lichten op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Ook dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

3.2.5. Het enig middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoekers werden het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het beroep.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS